

Arrest

nr. 228 412 van 4 november 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 26 juni 2019 tot weigering tot verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij op 4 juli 2019 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 augustus 2019 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat J. DE LIEN en van attaché C. KURUM, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 april 2018 dient verzoekster, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid – partner in het kader van een duurzame relatie met dhr. B.C., die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Op 19 oktober 2018 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 14 januari 2019 dient verzoekster een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid – partner in het kader van een duurzame relatie met dhr. B.C., die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Op 26 juni 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 69ter¹ van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.01.2019 werd ingediend door:

Naam: N. (...)

Voornamen: I. J. (...)

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (...).1973

Geboorteplaats: plaats onbekend

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 14.01.2019 gezinshereniging aan met haar aangehaalde feitelijke partner, zijnde B. C. (...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer xxx, op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie’.

Volgende bewijsstukken werden voorgelegd ter staving van de aangehaalde duurzame relatie:

- vliegtuigticket Amsterdam-Paramaribo dd. 26.06.2017 op naam van de referentiepersoon; bijbehorende uitreisstempel*
- overzicht WhatsApp-berichten uit de periode 08.07.2016 – 09.01.2019*
- overzicht WhatsApp-telefoongesprekken vanaf januari 2018 - januari 2019, maart tot juni (zonder jaartal)*
- handmatig gedateerde foto's*
- verklaring vanwege betrokkene met betrekking tot de aangehaalde duurzame relatie*
- gebruiksspecificaties KPN op naam van de referentiepersoon met bijhorende facturen juni – augustus 2016*
- brief ABP dd. 17.12.2018 op naam van de referentiepersoon; toekenning pensioen december 2019 en januari 2019 met bijhorende rekeninguittreksels*
- verklaring van lidmaatschap CM dd. 26.03.2019*

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar kennen sedert juli 2016. Echter, louter elkaar kennen is geen afdoende bewijs dat beiden ook een relatie met elkaar hadden sedert deze datum. Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat de referentiepersoon op 26.06.2017 naar Suriname reisde, maar er werd niet afdoende aangetoond dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar dan ontmoetten.

Op basis van de voorgelegde stukken is de voorgehouden affectieve duurzame relatie tussen betrokkenen onvoldoende bewezen. Indien betrokkene, zoals zij voorhoudt, werkelijk een duurzame

feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon, kan van haar redelijkerwijze worden aangenomen dat zij meer en meer overtuigende stukken kan voorleggen.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene op 23.04.2018 werd gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon in België. Echter, een gezamenlijke verblijfsplaats op zich is geen afdoende bewijs van een oprechte affectieve relatie met een duurzaam karakter.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt tevens dat betrokkene en de referentiepersoon bij hun aanmelding in België beiden verklaarden afkomstig te zijn van hetzelfde adres in Nederland. Er werden echter geen officiële documenten voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene effectief woonachtig was op dit adres voor haar komst naar België, noch sedert wanneer ze in Nederland zou verbleven hebben.

Betrokkene toont niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

*Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het duurzame karakter van de aangehaalde feitelijke relatie werd niet afdoende aangetoond. Het staat beiden vrij zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun contacten zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Verzoekers tonen niet aan dat er hinderpalen zouden zijn om het gezinsleven elders dan in België voort te zetten. Het gegeven bevel hoeft dan ook niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van art. 47/1 van de Vreemdelingenwet. Schending van de materiële motiveringsplicht. Dat gedaagde stelt dat verzoekster dient aan te tonen dat zij een relatie heeft met de Unieburger en bijkomend dient zij aan te tonen dat deze relatie duurzaam is.

Dat de bestreden beslissing stelt dat verzoekster haar partner kent sedert 2016 doch houdt voor dat het kennen van elkaar geen afdoend bewijs is van een relatie. De bestreden beslissing stelt dat er te weinig bewijs voorligt.

Dat art. 47/11° van de Vreemdelingenwet als volgt luidt:

-de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2°

Dat art. 47/3 van de Vreemdelingenwet stelt dat er twee componenten dienen te worden aangetoond namelijk de relatie en het duurzame karakter ervan.

Dat art. 40bis§ 2 2° van de Vreemdelingenwet het volgende stelt:

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten. De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

Dat de wetgever hiermee heeft getracht om het moeilijk te leveren bewijs van een relatie enigszins te objectiveren.

Dat in het belang van verzoekster vooral het tweede criterium van toepassing is.

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

Dat toegepast op de het geval van verzoekster het volgende blijkt uit de bestreden beslissing inzake de voornoemde elementen:

elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen

"Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat de betrokkene en de referentiepersoon elkaar kennen sedert 2016".

Dat verzoekster voldoet aan de eerste voorwaarde daar gedaagde uitdrukkelijk erkent dat ze elkaar kennen sedert 2016 en dus meer dan twee jaar voor de aanvraag.

zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar

Dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster WhatsApp voorlegt uit de periode 06-07-2016 tot 09-01-2019. Dat ook telefonische contacten bewezen zijn.

Dat gedaagde geen opmerkingen kan formuleren over deze elektronische berichten en telefonische contacten zodat aangenomen dient worden dat deze door gedaagde als bewezen worden geacht.

Dat verzoekster volgens gedaagde zelf ook voldoet aan deze voorwaarde.

dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen

Dat zonder enige twijfel het vaststaat dat verzoekster haar partner de referentiepersoon drie keer heeft ontmoet en dit voor periode van meer dan 45 dagen. De bestreden beslissing vermeldt immers uitdrukkelijk dat ze gedomicilieerd was op het adres van de referentiepersoon sedert 23.04.2018. bezwaarlijk kan gesteld worden dat dit samenwonen slechts in aanmerking kan worden genomen als één ontmoeting.

Voor zover dit wel het geval is blijkt ook uit de WhatsApp gespreken en de aangeleverde foto's dat verzoekster en de referentiepersoon elkaar meer dan drie keer hebben ontmoet.

Dat verzoekster meent dat gedaagde bijkomende voorwaarde van bewijs oplegt namelijk dat zij bijkomend dient aan te tonen dat het een "oprechte affectieve" relatie is. Uiteraard is dit een zuiver subjectief gegeven en zou het kennelijk onredelijk zijn om voor deze twee componenten bijkomende bewijzen te vragen terwijl de wetgever zelf heeft aangegeven wanneer hij van oordeel is dat voorwaarde van stabiele en duurzame relatie vervuld is wanneer de drie andere bewijscomponenten geleverd zijn.

Dat derhalve art. 47/1 van de vreemdelingenwet geschonden is door gedaagde.

Dat eveneens de motivering van de bestreden kennelijk onredelijk is wanneer gesteld wordt dat er te weinig bewijs wordt aangeleverd.

Dat de beslissing dient te worden nietig verklaard."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"2.1. Met betrekking tot de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

Verzoekende partij voert de schending aan van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

In casu voert verzoekende partij aan dat zij weldegelijk heeft aangetoond dat zij en haar partner elkaar al twee jaar kennen en dat elkaar en dat zij reeds meer dan 45 dagen samenwonen. Zij voert aan dat zij weldegelijk voldoet aan de voorwaarden opgesomd in artikel 40bis §2, 2° en dat aldus art. 47/1 van de vreemdelingenwet zou zijn geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan

niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RvS 7 december 2001, nr. 101.624) Het zorgvuldigheidbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het afdoende karakter van de geboden motivering dient te worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen, in casu zijn dit de artikelen 47/1 en 47/3 van de vreemdelingenwet.

Artikel 47/1, van de vreemdelingenwet, bepaalt als volgt:

“(…)”

Artikel 47/3, § 1, van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“(…)”

Verzoekende partij gaat er in zijn verzoekschrift aldus verkeerdelijk van uit dat de gemachtigde diende na te gaan in de bestreden beslissing of verzoekende partij voldeed aan de voorwaarden in artikel 40bis, §2, 2° van de vreemdelingenwet.

Uit de bovenstaande bepalingen komt duidelijk naar voor dat de derdelander, om in aanmerking te komen voor een verblijf van meer dan drie maanden als partner van een Unieburger die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2°, van de vreemdelingenwet, dient aan te tonen dat hij een duurzame relatie heeft met de partner bij wie zij zich wilt voegen of die hij begeleidt. Het is duidelijk dat de bewijslast ter zake bij de aanvraagster berust. Zij mag het duurzaam karakter van de relatie bewijzen met elk passend middel. Bij het onderzoek naar het duurzaam karakter van de relatie moet de gemachtigde rekening houden met de intensiteit, de duur, en de stabiele aard van de banden tussen de partners. Het komt dan ook aan de minister of zijn gemachtigde toe om na te gaan of de derdelander gegevens naar voor brengt waaruit kan blijken dat er sprake is van voldoende intense en stabiele banden tussen haar en haar partner die ook reeds een enige tijd bestaan, derwijze dat een “deugdelijk bewezen duurzame relatie” in de zin van artikel 47/1, 1°, van de vreemdelingenwet voorligt. Het moet zodoende wel degelijk gaan om een effectieve feitelijke relatie.

De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele partnerrelatie is, bij gebrek aan enige reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen worden overgelegd, vrij. De gemachtigde beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken, waarop de Raad enkel vermag een marginale wettigheidstoetsing uit te oefenen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de voorgelegde bewijsstukken als volgt werden beoordeeld:

“- vliegtuigticket Amsterdam-Paramaribo dd. 26.06.2017 op naam van de referentiepersoon; bijbehorende uitreisstempel

- overzicht WhatsApp-berichten uit de periode 08.07.2016 – 09.01.2019

- overzicht WhatsApp-telefoongesprekken vanaf januari 2018 - januari 2019, maart tot juni (zonder jaartal)

- handmatig gedateerde foto's

- verklaring vanwege betrokkene met betrekking tot de aangehaalde duurzame relatie

- verbruiksspecificaties KPN op naam van de referentiepersoon met bijhorende facturen juni – augustus 2016

- brief ABP dd. 17.12.2018 op naam van de referentiepersoon; toekenning pensioen december 2019 en januari 2019 met bijhorende rekeninguittreksels

- verklaring van lidmaatschap CM dd. 26.03.2019

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar kennen sedert juli 2016. Echter, louter elkaar kennen is geen afdoende bewijs dat beiden ook een relatie met elkaar hadden sedert deze datum.

Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat de referentiepersoon op 26.06.2017 naar Suriname reisde, maar er werd niet afdoende aangetoond dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar dan ontmoetten.

Op basis van de voorgelegde stukken is de voorgehouden affectieve duurzame relatie tussen betrokkenen onvoldoende bewezen. Indien betrokkene, zoals zij voorhoudt, werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon, kan van haar redelijkerwijze worden aangenomen dat zij meer en meer overtuigende stukken kan voorleggen.”

Verwerende partij wenst op te merken dat in de bestreden beslissing niet ontkend wordt dat verzoekster en de referentiepersoon elkaar kennen, maar worden de voorgelegde stukken niet aangenomen als afdoende bewijs van het duurzaam karakter van de aangehaalde relatie.

Door thans louter te wijzen dat verzoekster en de meneer C. B. (...) op hetzelfde adres ingeschreven staan, beperkt verzoekster haar tot een herhaling van hetgeen al uit haar aanvraag bleek zonder daarbij aan te tonen dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt uiteengezet dat:

“Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene op 23.04.2018 werd gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon in België. Echter, een gezamenlijke verblijfsplaats op zich is geen afdoende bewijs van een oprechte affectieve relatie met een duurzaam karakter.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt tevens dat betrokkene en de referentiepersoon bij hun aanmelding in België beiden verklaarden afkomstig te zijn van hetzelfde adres in Nederland. Er werden echter geen officiële documenten voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene effectief woonachtig was op dit adres voor haar komst naar België, noch sedert wanneer ze in Nederland zou verbleven hebben.”

De gemachtigde heeft weldegelijk alle elementen en documenten die bij de aanvraag werden ingediend, in overweging genomen en onderzocht. Het loutere feit dat verzoekende partij het niet eens is met de bestreden beslissing, is uiteraard niet voldoende om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

Het loutere feit dat verzoekende partij een andere lezing geeft aan de voorgelegde documenten, toont niet aan dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze zou zijn genomen.

Verwerende partij wijst erop dat de verzoekende partij met zijn betoog blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, waarbij op wordt gewezen dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, wat echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad moet zich beperken tot een wettigheidstoezicht. De Raad is hierbij enkel bevoegd om na te gaan of het bestuur bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen. Gelet op bovenstaande vaststellingen toont de verzoekende partij met haar betoog echter niet aan dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kennelijk onredelijk zou zijn.

Verwerende partij stelt vast dat verzoekster geen concrete argumenten aanbrengt ter weerlegging van deze vaststelling, zodat deze motivering in ieder geval overeind blijft. Het betoog van verzoekster vermag geen afbreuk te doen aan de motieven die in de bestreden weigeringsbeslissing inzake de betreffende stukken zijn opgenomen.

De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de minister bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending de motiveringsplicht, noch van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet.

2.2. Met betrekking tot bevel om het grondgebied te verlaten

Verwerende partij merkt op dat verzoekende partij haar in haar uiteenzetting richt tot de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten, beiden beslissingen gedateerd op 26.06.2019.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt echter niet dat verzoekende partij enig middel aanhaalt dat gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/69 §1 tweede lid, 4° juncto artikel 39/78 van de Vreemdelingenwet dient het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting te bevatten van de middelen die ter ondersteuning van het beroep worden ingediend. Onder middel in de zin van art. 39/69 §1, van de Vreemdelingenwet moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop de rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (R.v.St. nr. 135.590, 17.12.2004; R.v.St. nr. 130.972, 04.05.2004; R.v.St. nr. 135.618, 01.10.2006).

Hierbij kan verwezen worden naar vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

‘Het middel ontbreekt een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop, volgens verzoeker, deze rechtsregel wordt geschonden. Een middel waarbij verweerder of de Raad slechts door het interpreteren van de bedoeling van verzoeker kan uitmaken welke schending van welke rechtsregel is bedoeld, is niet ontvankelijk’ (RVV, nr. 10.815, 30.08.2007).

Verwerende partij meent dan ook dat dat het verzoek tot nietigverklaring, in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, onontvankelijk is.”

3.3.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 47/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Artikel 47/1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Artikel 47/3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.

§ 2 (...)

§ 3 (...)”

Uit de artikelen 47/1 en 47/3 van de vreemdelingenwet komt duidelijk naar voor dat de derdelander, om in aanmerking te komen voor een verblijf van meer dan drie maanden als partner van een Unieburger die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, dient aan te tonen dat hij een duurzame relatie heeft met de partner bij wie hij zich wil voegen of die hij begeleidt. Het is duidelijk dat de bewijslast ter zake bij de aanvrager berust. Hij mag het duurzaam karakter van de relatie bewijzen met elk passend middel. Bij het onderzoek naar het duurzaam karakter van de relatie moet de gemachtigde rekening houden met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners. Het komt dan ook aan de minister of zijn gemachtigde toe om na te gaan of de derdelander gegevens naar voor brengt waaruit kan blijken dat er sprake is van voldoende intense en stabiele banden tussen hem en zijn partner die ook reeds een enige tijd bestaan (*cf. “de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen partners”* zoals bepaald in artikel 47/3, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet) derwijze dat een *“deugdelijk bewezen duurzame relatie”* in de zin van artikel 47/1, 1° van de vreemdelingenwet voorligt. Het moet zodoende wel degelijk gaan om een effectieve feitelijke relatie.

3.3.2. In essentie verwijst verzoekster naar artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en geeft zij aan dat de voorwaarden in voornoemde bepaling met betrekking tot de duurzaamheid van de relatie werden vervuld. Daarnaast werpt verzoekster op dat een bijkomende voorwaarde in verband met het vervullen van de bewijslast wordt opgelegd met name waar verzoekster zou moeten aantonen dat haar relatie een *“oprechte affectieve”* relatie is. Verzoekster laat gelden dat dit een zuiver subjectief gegeven is en het onredelijk is om dit bewijs te vragen wanneer de wetgever zelf heeft aangegeven wanneer hij van oordeel is dat de voorwaarde van de stabiele en duurzame relatie is vervuld. Verzoekster laat tot slot ook gelden dat de motieven van de bestreden beslissing onredelijk zijn waar wordt gesteld dat er weinig bewijs wordt aangeleverd.

3.3.3. Verzoekster is de overtuiging toegedaan dat uit de stukken die zij heeft voorgelegd blijkt dat zij en haar partner *“elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;”* (artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a), tweede streepje van de vreemdelingenwet).

Verzoekster kan niet worden bijgetreden waar zij naar analogie verwijst naar artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a) van de vreemdelingenwet. Zij heeft ervoor gekozen om een aanvraag in toepassing van artikel 47/1, 1° van de vreemdelingenwet en niet in toepassing van artikel 40bis, § 2 eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet in te dienen. Uit artikel 47/3, § 1 van de vreemdelingenwet volgt dat het duurzaam karakter van de relatie met elk passend middel mag worden bewezen en de minister of zijn gemachtigde bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie rekening houdt met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners. Zoals de verwerende partij in de nota met

opmerkingen terecht aanvoert, heeft zij in dit kader een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad oefent hierop een wettigheidstoezicht uit.

Het betoog van verzoekster dat de wetgever zelf heeft aangegeven wanneer hij van oordeel is dat de voorwaarde van de stabiele en duurzame relatie is vervuld, waarbij zij doelt op de voorwaarden uiteengezet in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a), tweede streepje van de vreemdelingenwet, kan enkel worden aangenomen voor de partners bedoeld in dit artikel, met name partners die een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten. Dit betreft dus partners waarbij reeds voorafgaandelijk het een en ander werd onderzocht door de ambtenaar van de burgerlijke stand. Dit is *in casu* niet het geval bij feitelijke partners bedoeld in artikel 47/1 en artikel 47/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster kan dus niet met goed gevolg aanvoeren dat de bepalingen van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet zonder meer van toepassing zijn op de duurzame relatie waarvan sprake in artikel 47/1 en artikel 47/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster licht zelf ook niet toe waaruit volgens haar de wil van de wetgever blijkt om aanvragen in toepassing van artikel 47/1, 1° van de vreemdelingenwet te gaan toetsten aan de voorwaarden van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a), tweede streepje van de vreemdelingenwet. Het is net in artikel 47/3, § 1 van de vreemdelingenwet dat de wetgever heeft uiteengezet hoe het duurzaam karakter van “*een deugdelijk bewezen duurzame relatie*” dient te worden bewezen, namelijk met elk passend middel en bij het onderzoek houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.

In het kader van dit betoog stipt verzoekster nog aan dat de gemachtigde erkent dat zij en dhr. B.C. elkaar sedert 2016 kennen. Dit wordt inderdaad in de bestreden beslissing erkend, maar verzoekster laat het motief dat daarop volgt onbesproken: “*louter elkaar kennen is geen afdoende bewijs dat beiden ook een relatie met elkaar hadden sedert deze datum*”. Verder laat verzoekster ook het motief van de bestreden beslissing dat “*de referentiepersoon op 26.06.2017 naar Suriname reisde, maar er (...) niet afdoende (werd) aangetoond dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar dan ontmoetten*” onbesproken. Deze motieven van de bestreden beslissing blijven dan ook overeind. Ook op het motief dat “*een gezamenlijke verblijfsplaats op zich (...) geen afdoende bewijs (is) van een oprechte affectieve relatie met een duurzaam karakter*” gaat verzoekster niet concreet in. Hetzelfde geldt voor de overweging dat “*betrokkene en de referentiepersoon bij hun aanmelding in België beiden verklaarden afkomstig te zijn van hetzelfde adres in Nederland*” maar er “*geen officiële documenten voorgelegd (werden) waaruit blijkt dat betrokkene effectief woonachtig was op dit adres voor haar komst naar België, noch sedert wanneer ze in Nederland zou verbleven hebben.*” Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt gemotiveerd dat zij “*niet afdoende aan(toont) te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging*”.

Verzoekster kan niet worden bijgetreden waar zij opwerpt dat een bijkomende voorwaarde in verband met het vervullen van de bewijslast wordt opgelegd waar zij zou moeten aantonen dat haar relatie een “*oprechte affectieve*” relatie is. In de bestreden beslissing wordt inderdaad melding gemaakt van het ontbreken van een “*affectieve duurzame relatie tussen betrokkenen*”. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt echter dat de verwerende partij heeft onderzocht of er sprake is van een “*duurzame feitelijke relatie*” en dat zij meent dat dit niet het geval is, om de hierboven weergegeven motieven. Hieruit blijkt dat de verwerende partij bij dit onderzoek hoofdzakelijk rekening heeft gehouden met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners, zoals voorgeschreven door artikel 47/3, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet. Verzoeksters kritiek dat *in casu* een voorwaarde zou zijn toegevoegd aan de wet, blijkt niet op concrete gronden uit de bestreden beslissing, die een afdoende onderzoek inhoudt naar de duurzame feitelijke relatie.

Uit de artikelen 47/1 en 47/3 van de vreemdelingenwet komt duidelijk naar voor dat de derdelander, om in aanmerking te komen voor een verblijf van meer dan drie maanden als partner van een Unieburger die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, dient aan te tonen dat hij een duurzame relatie heeft met de partner bij wie hij zich wil voegen of die hij begeleidt. Het komt de minister of zijn gemachtigde toe om na te gaan of de derdelander gegevens naar voor brengt waaruit kan blijken dat er sprake is van voldoende intense en stabiele banden tussen hem en zijn partner die ook reeds een enige tijd bestaan (*cf. “de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen partners”* zoals bepaald in artikel 47/3, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet) derwijze dat een “*deugdelijk bewezen duurzame relatie*” in de zin van artikel 47/1, 1° van de vreemdelingenwet voorligt. Het moet zodoende wel degelijk gaan om een effectieve feitelijke relatie.

Waar de vreemdelingenwet een onderscheid maakt tussen de feitelijke partner (artikel 47/1, 1° van de vreemdelingenwet) en de wettelijk samenwonende partner (artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet) wordt erop gewezen dat verzoekster eraan voorbij lijkt te gaan dat dit onderscheid zich niet situeert op het vlak van de oprechtheid van de relatie, maar wel in de juridische verbintenis die de partners zijn aangegaan (feitelijke of wettelijke samenwoning).

Verzoekster laat tot slot ook gelden dat de motieven van de bestreden beslissing onredelijk zijn waar wordt gesteld dat er weinig bewijs wordt aangeleverd. Verzoekster geeft geen verdere toelichtingen bij haar betoog of werkt haar betoog op dit punt niet verder uit. Tevens mag verzoekster er ook niet aan voorbij gaan dat in de bestreden beslissing niet alleen wordt gemotiveerd dat “(i)ndien (zij) (...), zoals zij voorhoudt, werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon, (...) van haar redelijkerwijze (kan) worden aangenomen dat zij” niet alleen “meer”, maar ook “meer overtuigende stukken kan voorleggen.” Verzoekster laat dit laatstgenoemde motief van de bestreden beslissing onbesproken, zodat het overeind blijft.

3.3.4. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.3.5. Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier november tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET